

عنوان مقاله:

انصراف از طلاق توافقی (بررسی تحلیلی قانون حمایت خانواده مصوب ۱۳۵۳ و ۱۳۹۱)

محل انتشار:

فصلنامه تحقیقات حقوقی، دوره 24، شماره 96 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

علیرضا عالی پناه - استادیار دانشکده حقوق دانشگاه شهید بهشتی

جواد پیری - دانشجوی دکتری حقوق خصوصی دانشکده حقوق دانشگاه شهید بهشتی (نویسنده مسئول)

فائزه کاوسی - دانشجوی کارشناسی حقوق دانشکده حقوق دانشگاه شهید بهشتی

خلاصه مقاله:

طلاق به عنوان یکی از مهم ترین آسیب های اجتماعی مترتب بر نهاد خانواده، همواره در قالب های گوناگون مطرح بوده است. در میان انواع قالب های طلاق، طلاق توافقی به جهت برخورداری از فرایند نسبتا ساده و کوتاه، بیشتر مورد توجه قرار گرفته است. در طلاق توافقی، زوجین در خصوص امور مالی و غیرمالی توافق کرده و با تحصیل گواهی عدم امکان سازش، زمینه متارکه را فراهم می سازند. با این حال ممکن است زوجین پیش یا پس از صدور گواهی، از طلاق منصرف شوند. با توجه به مبتلی به بودن طلاق توافقی، بررسی امکان یا عدم امکان انصراف زوجین از طلاق، پیش یا پس از صدور گواهی، ضروری است. به طور کلی به نظر می رسد در شرایط حقوقی کنونی، چنانچه انصراف از طلاق توافقی پیش از صدور گواهی باشد، انصراف به اراده هر یک از زوجین، زمینه صدور آن را منتفی می کند. در صورتی که انصراف از طلاق توافقی پس از صدور گواهی باشد، به نظر می رسد (۱) انصراف زوج، قابلیت اجرایی گواهی را منتفی می سازد؛ مگر آنکه زوج در اجرای صیغه طلاق، دارای وکالت بلاعزل باشد. (۲) انصراف زوج، تاثیری در قابلیت اجرایی گواهی ندارد. (۳) انصراف به اراده مشترک زوجین، به دلیل نقش اصلی اراده زوج در منتفی ساختن قابلیت اجرایی گواهی، بلاموضوع است؛ مگر زوج در اجرای صیغه طلاق، دارای وکالت بلاعزل باشد که در این صورت می توان انصراف با اراده مشترک را دارای مجرا دانست.

کلمات کلیدی:

طلاق توافقی، انصراف، گواهی عدم امکان سازش، حکم طلاق

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1417265>

